ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τοῦ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Μὲ τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι, μὲ τὸ παλτὸ στὴν πλάτη, μ' ἕνα μαῦρο βέλο κατεβασμένο ὡς τὴ μύτη, τὸ ὁποῖον θ' ἀντικαθιστοῦσε μ' ἕνα πυκνότερο ὅταν θὰ κατέβαινε στὸ ἔνοχο ἁμάξι, ἡ κ. Ἀγκὰν χτυποῦσε μὲ τὴν ἄκρη τῆς ὀμπρέλλας της τὴν μύτη τοῦ παπουτσιοῦ της, καὶ ἔμενε καθησμένη στὸ δωμάτιό της, μὴν μπορῶντας ν' ἀποφασίσῃ ἂν ἔπρεπε νὰ πάῃ ἢ ὄχι στὸ ραντεβοῦ της.

Καὶ ὅμως πόσες φορές, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, δὲν εἶχε ντυθεῖ, δὲν εἶχε φορέσει τὸ παλτὸ καὶ τὸ καπέλλο της ὅπως σήμερα, γιὰ νὰ πάῃ, στὸ σπίτι τοῦ ὡραίου ὑποκόμητος ντὲ Μαρτελέ, τοῦ φίλου της, ἐνῶ ὁ σύζυγός της, ἕνας πολὺ γνωστὸς χρηματομεσίτης, ἦταν ἀπησχολημένος μὲ τὶς δουλειές του!

Τὸ ρολόϊ ἐσήμανε ἔξαφνα τρεῖς. Τότε σηκώθηκε μηχανικά, φώναξε τὸν ὑπηρέτη, τοῦ εἶπε ὅτι σὲ μιὰ ὥρα, τὸ ἀργότερο θὰ ἐπέστρεφε, κατέβηκε τὴν σκάλα, βγῆκε στὸν δρόμο καὶ ἄρχισε νὰ προχωρῇ πεζή.

Ἦταν μιὰ ὑπέροχη ἀνοιξιάτικη μέρα, μιὰ ἀπὸ τὶς μέρες ἐκεῖνες ποὺ νομίζει κανεὶς ὅτι ἡ δυστυχία ἔχει γιὰ πάντα ἐξαφανισθεῖ ἀπ' τὸν κόσμο.

Ἡ Κα Ἀγκὰν περπατοῦσε εὐτυχισμένη, ἀναπνέοντας μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῶν πνευμόνων της τὸν ἀέρα, μεθυσμένη ἀπ' τὴν κίνηση, ἀπ' τὸ φῶς, ἀπ' ὅλο τὸν συγκεχυμένο θόρυβο τῆς μεγαλουπόλεως, ποὺ τῆς φαινότανε σὰν μιὰ παράξενη μουσική. Θεέ μου! πόσο τὴν στενοχωροῦσε τὸ ὅτι θὰ πήγαινε στὸ σπίτι ἑνὸς φίλου! Τὴν γέμιζε μὲ ἀγωνία ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔβλεπε τὸν ἴδιον ἄνθρωπο ποὺ ἔβλεπε ἐδῶ καὶ δύο χρόνια, νὰ τῆς λέει τὰ ἴδια στερεότυπα λόγια, νὰ τὴν ὑποδέχεται καὶ νὰ τὴν ἀποχαιρετᾶ κατόπιν μὲ τὸ ἴδιο στερεότυπο χαμόγελο! Καὶ ὅμως ἐβάδιζε πρὸς τὸ σπίτι του, μὲ μικρὰ βήματα, σταματώντας κάθε τόσο, καὶ χαζεύοντας, μὰ ἐβάδιζε, ἐβάδιζε πάντοτε...

Ὤ! γιατὶ ξαναπήγαινε, γιατί; Τὸν ἀγαποῦσε τάχα ἀκόμη τὸν φίλον αὐτόν; Ἴσως.. Λίγο ὅμως, πολὺ λίγο. Ἡ ἀγάπη της ἀπὸ καιρὸ τώρα εἶχε ξεθυμάνει. Καὶ μήπως στὴν ἀρχὴ τοῦ ἔρωτός των θυμόταν τάχα τί εἶχε γι' αὐτὸν αἰσθανθεῖ; Θυμᾶται κανεὶς μιὰν ἡμερομηνία, ἕνα γεγονός, πῶς νὰ θυμηθῇ ὅμως καὶ ἕνα αἴσθημα τόσο ἐλαφρό, ποὺ χάθηκε καὶ ποὺ ἐξατμίστηκε σὲ λίγο; Καὶ ὅμως τὰ ραντεβοῦ της τὰ θυμότανε πολὺ καλά, ὢ ναί, πολὺ καλά. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἀνιαρή, ἡ κουραστικὴ ἐπανάληψις, τῶν ἴδιων, αἰωνίως τῶν ἴδιων πραγμάτων, τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθάνεται σχεδὸν μιὰν ἀηδία γιὰ ὅ,τι θὰ ἐπακολουθοῦσε σὲ λίγο.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ὁ ἁμαξᾶς... Τί μαρτύριο νὰ ὑφίστασαι τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα ἑνὸς ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ξέρει πολὺ καλὰ ποῦ πρόκειται νὰ σὲ ὡδηγήσῃ, ποὺ μαντεύει τὴν ἔνοχη γυναίκα ἀπ' τὸ ὕφος της, ἀπ' τὸν τόνο τῆς φωνῆς της, ἀπὸ τὸ ντύσιμό της καὶ τὴν κυττάζει μὲ μιὰ ἀδιαντροπιά, ποὺ τὴν κάνει ἔξω φρενῶν!.. Καὶ στὸ σπίτι, ὅταν ἔφτανε ἐπιτέλους στὸ σπίτι τοῦ φίλου της; Μήπως ἐκεῖ δὲν ἤτανε τὸ μεγάλο μαρτύριο; ὅλους τοὺς ντρεπότανε, ὅλους τοὺς φοβότανε! Τοὺς γείτονας, τοὺς διαβάτες, τὸν θυρωρό. Τῆς φαινότανε ὅτι κάποιο κακὸ θὰ τῆς συνέβαινε, ὅτι κάποιος θὰ τὴν ἐτσάκωνε, θὰ φώναζε τ' ὄνομά της, θὰ ἔκαμνε σκάνδαλο, θὰ μαζευότανε κόσμος, καὶ τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἤτανε τὸ περίγελο ὁλόκληρου τοῦ Παρισιοῦ!... Εὐτυχῶς τὸ σπίτι τοῦ φίλου της βρισκότανε στὸ πρῶτο πάτωμα. Γρήγορα-γρήγορα ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια καὶ μὲ καρδιὰ ποὺ πήγαινε νὰ σπάσει ἀπ' τὴν ταραχή, χτυποῦσε τὴν πόρτα. Ὁ ὑποκόμης βρισκότανε πάντα ἐκεῖ, περιμένοντάς την μ' ἕνα βελούδινο κοστοῦμι φοδραρισμένο μὲ μετάξι, πολὺ κομψὸς ἀλλὰ καὶ λιγάκι... γελοῖος! Τὴν ὑποδεχότανε μὲ τὸν ἴδιο αἰωνίως τρόπο, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ, ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, οὔτε μιὰ χειρονομία... Μόλις ἔκλεινε τὴν πόρτα, τῆς ἔλεγε:

— Ἀφῆστέ με νὰ φιλήσω τὰ χέρια σας, ἀγαπητή μου, φίλη!...

Ὕστερα τὴν ἀκολουθοῦσε στὸ σαλονάκι ποὺ τὰ παντζούρια του χειμῶνα—καλοκαῖρι ἦσαν κλειστὰ καὶ τὸ φῶς ἀναμμένο. Ἐκεῖ γονάτιζε μπροστά της, κυττάζοντάς την ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μ' ἕνα ὕφος λατρείας.

Στὸ πρῶτο ραντεβοῦ τὸ γονάτισμα αὐτὸ τῆς εἶχε κάνει ὡραία ἐντύπωση, τώρα ὅμως τῆς φαινότανε σὰν σκηνὴ θεατρικοῦ ἔργου ποὺ παιζότανε μὲ τὸν ἴδιο ἀκριβῶς τρόπο, γιὰ ἑκατοστὴ τοὐλάχιστον φορά!

Καὶ ἔπειτα τὰ λόγια του, ἡ κουβέντες του, ἡ κινήσεις του, ὅλα του, ὅλα ἦσαν τόσο μονότονα, τόσο πληκτικά! Διαρκῶς τῆς μιλοῦσε γιὰ τὰ ἴδια πράματα καὶ στὸν ἴδιο τόνο. Ἆ! βέβαια δὲν εἶχε οὔτε σύγκριση μὲ τὸν ὄμορφο βαρῶνο ντὲ Γκρεμπάλ, τὸν τόσο ἔξυπνο, τὸν τόσο χαριτωμένο στὶς ὁμιλίες του. Μὰ ὁ βαρῶνος βλέπεις ἤτανε διπλωμάτης. Εἶχε γυρίσει ὅλο τὸν κόσμο, εἶχε ἰδεῖ τὰ πειὸ περίεργα πράγματα καὶ γι' αὐτὸ εὕρισκε διαρκῶς εὐχάριστα καὶ ἐνδιαφέροντα θέματα ὁμιλίας...

Τὸ ρολόϊ μιᾶς ἐκκλησίας σήμανε τρεῖς καὶ μισή. Εἶχε ἀργήσει μισὴ ὥρα!... Γύρισε, κύτταξε τὴν ὥρα καὶ ἔπειτα σκέφθηκε γελῶντας: «Θεέ μου, τί νεῦρα ποὺ θἄχῃ τὶ νεῦρα!» Καὶ καθὼς προχωροῦσε μὲ ἀργὰ πάντα βήματα, χωρὶς νὰ βιάζεται τῆς φαινότανε πῶς τὸν ἔβλεπε νὰ μὴ μπορῇ νὰ σταθῇ στὴ θέσῃ του ἀπ' τὴν ἀνυπομονησία, νὰ κυττάῃ κάθε στιγμὴ τὴν ὥρα, ν' ἀνοίγῃ τὸ παράθυρο, νὰ κάθεται, νὰ ξανασηκώνεται καὶ νὰ μὴν τολμάῃ νὰ καπνίσῃ γιατὶ τὶς μέρες τῶν ραντεβοῦ τους τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ καπνίζῃ!

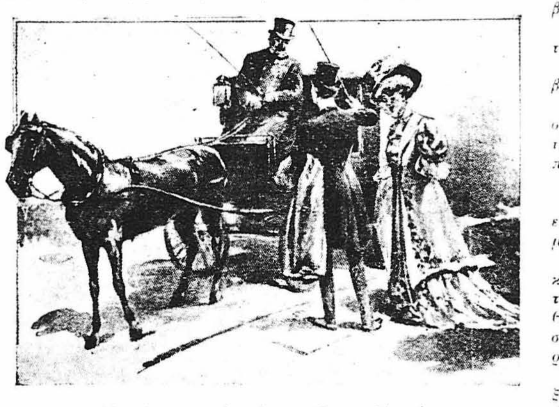

— Ἀνεβῆτε κυρία, εἶπε στὴν κ. Ἀγκάν....

Δὲν εἶχε κάνει δέκα βήματα σὲ μιὰ πλατεία ὅταν βρέθηκε μύτη μὲ μύτη μὲ ἕναν κύριο ποὺ τὴν χαιρέτησε βαθειά.

— Μπᾶ, σεῖς, βαρῶνε; εἶπε ἔκπληκτη, γιατὶ μόλις πρὸ ὀλίγου τὸν συλλογιζότανε.

— Ὁλόκληρος, κυρία μου...

Ὕστερα ἀπ' τὶς τυπικὲς φιλοφρονήσεις τὴν ρώτησε γιὰ τὴν ὑγεία της, καὶ κατόπιν ἀπὸ μερικὲς τυπικὲς κουβέντες, τῆς εἶπε:

— Ξέρετε, εἶσθε ἡ μόνη ἀπὸ τὶς φίλες μου, ἡ μόνη, ποὺ δὲν ἦλθε ἀκόμη νὰ ἰδῇ τὶς ἰαπωνικὲς συλλογές μου...

— Ἀλλά, ἀγαπητέ μου βαρῶνε, μιὰ γυναίκα δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ ἔτσι, στὰ καλὰ καθούμενα, στὸ σπίτι ἑνὸς ἀνύπαντρου ἀνδρός!

— Πῶς! πῶς! Δὲν εἶνε καθόλου σωστὸ αὐτὸ ποὺ λέτε ὅταν πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ κυρία τόσο σπάνιες καλλιτεχνικὲς συλλογές!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν μπορεῖ νὰ πάῃ μόνη της.

— Καὶ γιατὶ ὄχι παρακαλῶ; Μὰ ἔχουν ἔλθει πλῆθος γυναῖκες μόνες στὸ σπίτι μου, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἰδοῦν τὶς συλλογές μου. Καὶ ἔρχονται κάθε μέρα καὶ ἄλλες. Θέλετε νὰ σᾶς τὶς ὀνομάσω; Ὄχι; ἔστω δὲν θὰ τὸ κάνω. Πρέπει ἴσως νὰ εἶνε κανεὶς ἐχέμυθος καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν πρόκειται γιὰ ἄτοπα πράγματα. Τέλος πάντων.... Πέστε μου ὅμως... Θὰ ρθῆτε νὰ δῆτε τὴ συλλογή μου;

— Πότε;

— Νά, τώρα ἀμέσως.

— Ἀδύνατον, εἶμαι βιαστική.

— Ἐλᾶτε τώρα. Σᾶς παρακολουθῶ πέντε λεπτὰ ποὺ περπατεῖτε. Τὸ βάδισμά σας κάθε ἄλλο παρὰ βιαστικὸν ἄνθρωπο φανερώνει.

— Ἀλήθεια σας λέω, εἶμαι βιαστική.

— Εἶμαι βέβαιος πὼς εἶσθε... Ὁμολογῆστε λοιπὸν πὼς δὲν εἶσθε βιαστική.

Ἡ Κα Ἀγκὰν ἄρχισε νὰ γελᾶ. Ἐπὶ τέλους ὡμολόγησε:

— Πράγματι, δὲν εἶμαι... καὶ πολὺ βιαστική.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἕνα ἁμάξι περνοῦσε. Ὁ βαρῶνος ἐφώναξε τὸν ἁμαξᾶ καὶ τὸ ἁμάξι σταμάτησε. Ἀνοίγοντας τὴν πόρτα:

— Ἀνεβῆτε κυρία, εἶπε στὴν κ. Ἀγκάν.

— Ἀλλὰ βαρῶνε, διεμαρτυρήθη αὐτή, εἶνε ἀδύνατον. Σᾶς εἶπα, δὲν μπορῶ σήμερα.

— Κυρία εἶνε ἀπερισκεψία αὐτὸ ποὺ κάνετε, ἀνεβῆτε... Ἄρχισαν νὰ μᾶς κυττάζουν, θὰ μαζευτῇ γύρω μας κόσμος... Θὰ νομίσουν ὅτι σᾶς ἀπάγω καὶ θὰ μᾶς συλλάβουν καὶ τοὺς δυό! Ἀνεβῆτε παρακαλῶ!

Ἡ κ. Ἀγκὰν ἀνέβηκε τρομαγμένη, μὴν ξέροντας τί κάνει, ἐντελῶς μηχανικά. Ὁ βαρῶνος κάθησε κοντά της φωνάζοντας στὸν ἁμαξᾶ:

— Ὁδὸς Προβηγκίας.

Μόλις ὅμως ξεκίνησε τὸ ἁμάξι ἡ κυρία Ἀγκὰν ξεφώνησε:

— Θεέ μου! πρέπει νὰ στείλω ἕνα τηλεγράφημα. Εἶνε πολὺ ἐπεῖγον. Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ σταματήσουμε προηγουμένως στὸ πρῶτο τηλεγραφεῖο ποὺ θὰ βροῦμε ἐμπρός μας;

Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ ἁμάξι σταμάτησε στὴν ὁδὸ Σατηντέν, μπρὸς στὸ τηλεγραφικὸ γραφεῖο:

— Λαμβάνετε τὸν κόπο νὰ μοῦ πάρετε λίγο χαρτί; εἶπε ἡ κ. Ἀγκὰν στὸν βαρῶνο. Ὑπεσχέθηκα στὸν ἄντρα μου νὰ καλέσω τὸν Μαρτελέ νὰ γευματίσῃ στὸ σπίτι μας, καὶ τὸ ξέχασα ἐν τῷ μεταξύ...

Ὅταν ὁ βαρῶνος εὐγύρισε, μὲ τὸ τηλεγραφικὸ χαρτὶ στὸ χέρι, ἡ κ. Ἀγκὰν τὸ πῆρε καὶ ἔγραψε βιαστικὰ μὲ τὸ μολύβι της τὸ ἀκόλουθο σημείωμα. (1)

«Ἀγαπητέ μου φίλε, ἔχω μιὰ τρομερὴ νευραλγία ποὺ μ' ἀνάγκασε νὰ μείνω στὸ κρεββάτι. Ἦταν ἀδύνατο νὰ βγῶ. Ἐλᾶτε νὰ φᾶμε μαζὶ αὔριο γιὰ νὰ σᾶς κάνω νὰ μὲ συγχωρήσετε.

Ἰωάννα».

Ἔβρεξε κατόπιν τὴν κόλλα, ἔκλεισε προσεκτικὰ τὸ χαρτί, ἔγραψε τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸ ἔδωσε στὸν βαρῶνο, ὁ ὁποῖος τὸ ἔρριξε στὸ κουτί..

Ξανανέβηκε ὕστερα πλάϊ της καὶ τὸ ἁμάξι ξεκίνησε. Σ' ὅλο τὸ δρόμο δὲν ἔβγαλαν πειὰ λέξι. Καθένας ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ἡ κ. Ἀγκὰν σκεφτόταν τὸν Μαρτελὲ ποὺ τὴν περίμενε στὸ σπίτι του, τὴν περίμενε ἀνυπόμονα, νευριασμένος, ἀνήσυχος, ἀγωνιῶν!... Τὸν σκεφτόταν μὲ λύπη, μὰ κατάβαθα στὴν καρδιά της ἔνοιωθε μιὰ καινούργια, μιὰ πρωτόβλαστη χαρά, ποὺ ὅλο καὶ μεγάλωνε, ὅλο καὶ πλημμύριζε καὶ τὴν κατέκλυζε σὰν φουρτοῦνα καινούργιας ἀγάπης!... **Γκὺ Ντὲ Μωπασσάν**

(*) Πρόκειται ὄχι γιὰ τηλεγράφημα κυριολεκτικῶς, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς ἐκεῖνες, τὶς λεγόμενες «πνε» ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ Παρίσι μόνον, μεταβιβαζόμενες μὲ τηλεγραφικὴ ταχύτητα.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Εἰδοποιήσατε ἢ γράψατε στὰ γραφεῖα μας, Λέκα 7.